

POKLADY SURREY

Neznáma
vo
FELLSWORTHE
SARAH E. LADD

Sarah E. Ladd: Neznáma vo Fellsworth
Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Tatiana Žáryová
Prvé vydanie
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Z anglického originálu A Stranger at Fellsworth, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Thomas Nelson, a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, Tennessee 2017, preložila Marta Gergelyová.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

Published in Nashville, Tennessee, by Thomas Nelson. Thomas Nelson is a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Copyright © 2017 by Sarah E. Ladd

All rights reserved

Translation © Marta Gergelyová 2023

Cover Design by Studiogearbox

Original Package Design © 2017 Thomas Nelson

Front Cover Images © Brandon Hill/Shutterstock

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2023

ISBN 978-80-220-2484-6

Tento román venujem Georgeovi –
spomínam s láskou.

Prológ

*Dom správcu, škola vo Fellsworthe,
Surrey, Anglicko 1807*

Nemala by načúvať. Nie je zdvorilé tajne počúvať. No takému veľkému pokušeniu nedokáže odolať.

Annabelle Thorleyová pritisla svoje útle telo k drsnej omietke steny pred súkromnou knižnicou svojho strýka. Naťahujúc uši, naklonila sa ku kazetovým dverám, aby začula tlmený rozhovor v miestnosti.

Za normálnych okolností by jej bolo jedno, o čom sa jej matka zhovára s Annabelliným strýkom, ale chladný jesenný dážďik ju prinútil zanechať maľovanie v záhrade. No a keďže sa nudila, hľadala si iný zdroj zábavy.

Matkin smiech sa preniesol cez stenu, prehlušil vytrvalé bubnovanie dažďa.

Annabelle zvrážtila čielko. Matkin smiech jej nepripadal radostný, nesmiala sa tak, ako keď ju niečo pobaví alebo milo prekvapí. Bol to tenký prenikavý zvuk, aký vydáva, keď je nervózna.

Annabelle sa pozrela doprava i doľava, aby sa uistila, že ju nik nezbadá, ako špehuje. Potom sa znova oprela o stenu, nedočkavá dozvedieť sa, čo spôsobilo matkin nepokoj.

Strýko rozprával potichu. „Zvesti o neúspechu podnikania tvojho muža sa šíria široko-d'aleko, Mary, nehovoriac o jeho výbušnej povahe. Cítim, že ako tvoj brat musím zasiahnuť v tvojom mene. Takže sa ťa spytujem priamo: má Thorley problémy?“

Annabelle tuhšie stisla svoju kazetu s farbami a zahryzla si do spodnej pery. Prečo sa zhovárajú o *papá*?

Po strýkovej nepríjemnej otázke nasledovalo trudnomyselné ticho, potom jej matka odvetila: „Priznávam, že môj muž je teraz iný než ten, ktorého som si vzala, ale jedna vec sa nezmenila: Robert je nesmierne odhodlaný, má obrovské ambície a vysoké očakávania. A nič tak nepodnieti reči ako úspech, takže ber, prosím, do úvahy, že historiky, čo sa ti dostali do uší, sú nepodložené. Prestanú sa šíriť. Presne tak, ako sa napokon prestanú šíriť klebety.“

Annabelle vycítila, že *mamá* to povedala vážavo. O *papá* by nepovedala nič zlé, taká nebola. Chodí okolo tej témy, ako keď na uliciach pred Vianocami tancujú zabávači. Tých veru Annabelle zvykla vídať, ako poskakujú celkom blízko pri vatre.

Nato strýko stíšil hlas. „Obrovské ambície môžu spôsobiť, že aj ten najčestnejší človek sa zloží. Nedôverujem mu, sestra moja. Nikdy som mu nedôveroval a nikdy mu nebudem. Tvoja situácia ma neteší a ak sa mám vyjadriť celkom zreteľne, bojím sa o teba i o tvoje deti.“

Vzápätí *mamá* nahnevane vyprskla: „Prepánakráľa, Edmund! Hovoriš o ňom, akoby bol netvor!“

„Nie, to zasa nie, ale čím viac človeka poznáme, tým lepšie prenikneme do jeho charakteru. Určite nie si prvá žena, ktorá sa zaľúbila do muža a vydala sa zaňho, no potom zistila, že jej manžel nemá vlastnosti, o akých sa domnievala, že má. Práve preto sú moje

dvere otvorené, keby si to ty alebo tvoje deti niekedy potrebovali.“

„Vďaka, ale to nebude treba,“ štekla *mamá*. „Nič nám nehrozí.“

„No ale – si šťastná?“

Po tej otázke už odpoveď neprišla.

Annabelle si zahryzla do pery. Prečo by *mamá* nemala byť šťastná? Pravda je, že *papá* z času na čas zvýši hlas a tvár mu neraz očervenie, ale jeho výbuchy *mamá* sotva ovplyvnia.

Annabelle pozbierala odvalu a nazrela cez poodchýlené dvere. Zazrela zadný diel matkiných hodvábných šiat v svetlomodrom odtieni, i perly vpletené do stúh, čo zdobili jej gaštanové vlasy. A keď podišla o kúsok ďalej, zahliadla strýkov profil s rovným nosom, celkom iným, aký má jej *mamá* či ona sama.

Zahryzla si do pery a porozhliadala sa po časti knižnice, ktorú videla. *Mamá* by tú miestnosť nazvala prosťou, *papá* biednou. Väčšinu podlahy z dosiek otesaných nahrubo kryl vydratý koberec, zaprášené knihy boli chaoticky naukladané na niekoľkých policiach lemujúcich steny, uprostred stál veľký pracovný stôl. V ťažkom vzduchu tancovali zrnká prachu v sivastom svetle rána, ktoré sa dralo dnu cez špinavé obloky. *Mamá* a strýko Edmund sedeli na dvoch vyblednutých stoličiach vedľa kozuba.

Je to tu celkom iné než Annabellin domov v Londýne.

Potom strýko Edmund vstal zo stoličky. A keďže Annabelle nechcela, aby ju pristihli, narovнала sa a zvrhla sa. Vtedy sa jej však štetce zošmykli z mahagónovej kazety s vodovými farbami a spadli na zem. Do ticha zaznelo hlasné buchnutie.

Annabelle stuhla.

Rozhovor v knižnici utíchol.

Začula, ako sa k nej blížia rúzne kroky, ale tie vzápätí utíchli.

Zatajila dych a zdvihla zrak.

Vo dverách sa týčila strýkova vysoká postava, tváril sa prísne. Zavrtal sa do nej nástojčivým pohľadom sivých očí, až sa nedokázala pohnúť z miesta. Díva sa takto aj na svojich žiakov, keď s nimi nie je spokojný? Annabellina tolerantná guvernanka by nad jej netaktnosťou len mávla rukou a poslala ju preč.

„Annabelle,“ ozval sa strýko, „poď dnu.“

Annabelle sa uprene zahľadela do matkiných orieškových očí, zaprisahávajúc ju, aby zasiahla. No *mamá* jej nepomohla.

Strýko si odkašľal a dodal: „Čakáme.“

Annabelle zdvihla zo zeme štetce a prinútila sa vojsť. Keď už bola dnu, podišla k ohňu, bližšie k matke.

Strýko Edmund sa vrátil k stoličke pri kozube a sadol si. „A teraz mi povedz, dieťa, máš vari vo zvyku načúvať, o čom sa zhovárajú druhí?“

Annabelle zavrtela hlavou.

„Viem, že tvoja matka ťa naučila lepším spôsobom než odpovedať dospelému pokrútením hlavy. Takže sa ťa pýtam znova – máš vo zvyku načúvať, o čom sa zhovárajú druhí bez toho, aby o tebe vedeli?“

Annabelle vyschlo v ústach. „Nie, pane.“

„Veď práve.“ Nato sa na stoličke oprel. „Čo všetko si počula?“

Annabelle preglgla. „Nie veľa.“

„Využijem túto príležitosť a pripomeniem ti, že načúvať súkromným rozhovorom bez toho, aby si dala o sebe vedieť, je pre dámu neprístojné.“

„Áno, pane.“

Nastalo ticho, v ktorom sa Annabelle pripravovala na ďalšie pokarhania.

„Odkedy si sa narodila, nemali sme veľa času na návštevy, pravda?“

Annabelle uvoľnila plecيا, keďže tón strýkovho hlasu znežnel.

„Nestačím sa čudovať. Si na tejto zemi už deväť rokov, ale ja ťa vidím prvý raz až pri tejto návšteve. Nechcem ti tu kázať, ale bola by to odo mňa nedbalosť, keby som ťa v tomto prípade nenasmeroval na správnu cestu.“

Annabelle si strýka obozretne premerala. Ani nevedela, či sa jej pozdáva, a či nie.

Naklonil hlavu smerom do stredu miestnosti a povedal: „Nasleduj ma k pracovnému stolu, dieťa. Niečo ti dám.“

Pri vyhliadke na darček Annabelle pookrila.

Strýko Edmund vytiahol bočnú zásuvku a vybral z nej drobnú vyrezávanú sošku. „Keď si prišla, hneď som vedel, že by mala byť tvoja.“

Annabelle podišla bližšie, načiahla sa a sošku si vzala. Bol to bohato vyrezávaný lovecký psík, natretý hnedou a čiernou, taký malý, že sa jej zmestil do dlane.

„Patril tvojej matke, keď mala asi toľko rokov ako ty teraz. Keď sa jej zunoval, dala mi ho, a odvtedy ho mám. Nebol by som sa s ním dokázal rozlúčiť, ale teraz si myslím, že by si ho mala mať ty, čo povieš?“

Strýko Edmund nie je napokon až taký strašiak, ako si pôvodne myslela. „Ďakujem, pane,“ šepla.

Vtedy strýkova hranatá tvár znežnela. „Azda keď sa naň pozrieš, vždy ti pripomenie, že máš vo Fellsworth priateľa. Nezabudni na to. A teraz bež! A už žiadne načúvanie za dverami!“

Annabelle mierne pokrčila kolená a vyšla z knižnice, stále nevediac, či sa jej strýko pozdáva, alebo sa ho obáva.

1

Wilhurst House *Londýn, Anglicko 1819*

Annabelle zatajila dych. Keď prešla dverami salóna, zbadala niečo nenáležité. Spomalila krok, zaostrila zrak.

Nejaký divný chlap v špinavých pracovných nohaviciach z ľanu a otrhanom kabáte žltohnedej farby zdvíhal pracovný stôl z tíkového dreva, čo kedysi patrilo jej *mamá*.

A tak zovrela päste, ruky vedľa tela, a zakričala naňho z chodby veľmi autoritatívnym hlasom: „Vy tam! Hneď a zaraz prestaňte!“

Ten obrovský chlap si ju však ani nevšimol. Keď už mal stôl na pleciach, načiahol sa za vyrezávanou stolicou, patriacou k stolu.

Vtedy Annabelle vpochodovala do miestnosti a zopakovala: „Povedala som, aby ste prestali. Hneď ten stôl zložte.“

Keď k nemu podišla bližšie, obrátil sa k nej, očividne podráždený, a so zaťatou sánkou sa jej spýtal: „Vravíte niečo?“

Keďže to povedal neúctivým tónom hlasu, do tváre jej vošla horúčava. „Áno, niečo som vravela. Žiadam

vás, aby ste tie veci vrátili tam, kde ste ich našli, lebo inak zavolám súdneho úradníka.“

Keď sa ten chlap ticho, ale nepríjemne zasmial, Annabelle sa ešte viac rozčertila. Keď potom presunul váhu z nohy na nohu, jeho špinavé čižmy zavrzgali na vyleštenej dlážke. „Žiadate? A kto vôbec ste?“

Annabelle vysunula sánku. „Som slečna Annabelle Thorleyová a vyprosím si, aby ste sa so mnou zhovárali takýmto tónom. A teraz robte, čo vám kážem, a potom odíďte z môjho domu.“

„Ste vari manželkou Thomasa Thorleyho?“ dožadoval sa ten chlap.

„Nie, to nie som. Som jeho sestra. A toto je pracovný stôl, ktorý patrilo mojej matke, takže ho hneď a zaraz vráťte tam, kde bol.“

Vtedy chlapovi posmešne nadskočilo bujné obočie. Zložil stolicu, z vyblednutej vesty vylovil kus papiera, trochu si ho odtiahol, akoby čítal, čo na ňom stojí, a vzápätí ho v hrubých prstoch pokrčil a vložil späť do vrecka. „Dostal som pokyny od pána Thomasa Thorleyho, ktorý vraví, že tento pracovný stôl, ako aj ostatné zariadenie v tejto miestnosti, idú do dražby.“

Nato sa bez ďalšieho slova predral popri Annabelle, zanechajúc za sebou pach lacného koňaku a špiny.

Keď pochopila význam jeho slov, zdesila sa. Thomas má v pláne predať veci ich nebohej matky! Annabelle už vedela, že brat je vo finančnej tiesni, ale toto?

Keďže vycítila, že túto bitku nemôže vyhrať, prešla k sekretáru. Kým je ten chlap vonku, vezme zo sekretára osobné veci: knihu veršov, miniatúru otcovho portrétu, ktorý namaľovala *mamá*. Veď ten smradľavý chlap je barbar, Annabelle mu nedovolí odísť s matkinými listami! Pre podráždenie videla hmlisto, keď vybehla von a k hrudi si tisla tie vzácne spomienky.

Potom prešla ráznym krokom po úzkej chodbe Wilhurst Housu až do zadnej časti domu. Už jej je všetko jasné! Toto si Thomas zodpovie.

Ako sa dalo čakať, brata našla v jeho pracovni. Nese- del za pracovným stolom, ale ležal na diváne pod ob- lokom s rukou na očiach.

Annabelle poukladala svoje poklady na neveľký sto- lík pri stene, rázne prešla k bratovi a štychla ho do ruky. „Zobuď sa, Tom. Milosrdné nebesá, je už takmer po- ludnie, a ty tu vyspávaš!“

Thomas niečo zahundral, ale nepohol sa. Napokon povedal: „Nepamätám si, že by som sa ťa bol pýtal na názor o trávení môjho času.“

Annabelle ignorovala jeho jedovatú poznámku a roz- tiahla závesy, vpustiac do miestnosti slnečný jas leta. „V salóne je nejaký chlap a odnáša nábytok. Vraví, že si mu to prikázal ty. Ja som mu však povedala, že urči- te ide o omyl.“

Thomas podráždene vzdychol. „Nie, nejde o omyl.“

Annabelle frustroval bratov nezájum, a tak doňho znova štychla. „Vstaň a zastav ich.“

Thomas napokon otvoril krvou podliate oči a posadil sa. Čižmy si položil na vyleštenú dlážku, zívól, potom si potiahol snehobiely nákrčník, čo mu visel okolo hrd- la. „Nemôžem ich zastaviť, pretože berú, čo im patrí.“

„Čo im *patrí*?“ Annabelle pokrútila hlavou. Brato- ve slová nedávali zmysel. „Tom, veď sú to veci našej *mamá!*“

Brat zdvihol ruky, akoby jej chcel povedať, že už o tom nechce počuť. „Je to pomerne jednoduché. Dl- hujem peniaze, nemám ani deravý groš, tak im platím v naturáliách. Potom ma nechajú na pokoji.“

Annabelle stisla pery, rozmyšľajúc, čo povedať. Ak brata v tejto veci rozhnevá, dosiahne len toľko, že sa

budú ďalej hádať. „Wilhurst House je aj môj domov, žili tu naši rodičia. Keby si sa bol so mnou poradil, pokiaľ ide o isté rozhodnutia, bola by som azda...“

„Poradil?!“ Thomas odfrkol, tvár bledá, pohľad povýšenecký. Potom skočil na rovné nohy a zvolal: „Belle, tento domov a všetko v ňom je moje, nie tvoje, a to platí aj o dlhoch, obchodných transakciách, čo nepriniesli zisk, ako aj o množstve problémov, do ktorých sa dostal náš otec, skôr než umrel! Takže, milá sestrička, nie, neporadil by som sa s tebou. Aspoň kým sa mi nepodarí dostať sa z tohto príšerného zmätku.“

Brat mal pravdu. Tento domov, ako aj všetko s ním spojené, patrí jemu. Annabelle tu nemá na nič právo – na pracovný stôl svojej *mamá*, na maľby na chodbe, dokonca ani na ozdôbky vo svojej spálni.

Premeriavala si Thomasa, ako si dvíha k perám pohár s nápojom farby jantáru a leje ho do seba. Keby ho karhala za to, že si takto užíva v túto dennú hodinu, spôsobila by viac škody než osohu, aj keď obaja vedia, že nekoná správne.

Po chvíli sa brat nadýchol stuchnutého vzduchu v pracovni a unavene si prešiel dlhými prstami po tmavých strapatých vlasoch. Uprel na ňu orieškové oči rovnako intenzívne, ako to zvykol robiť *papá*, a tak sa pripravila na to, čo jej brat nepochybne povie a čo ju zraní. „Do budúca si pamätaj, že svoje veci si riešim sám a teba mi k tomu netreba. Nepotrebujem, a ani nechcem, aby si sa do toho miešala.“

Ostrosť v jeho slovách ju zabořila. Preglgla, jej hnev sa zmenil na znechutenie. A tak povedala už miernejšie: „Len si robím starosti, to je všetko.“

Brat na ňu namieril prst a zvolal: „Rob si starosti len s jednou jedinou vecou, a tou je bál u Baldwinovcov dnes večer! Cecil Bartrell tam bude a ja od teba očaká-

vam, že ho povzbudíš. Ak urobíš, ako ti kážem, ešte vždy asi máme nádej.“

Annabelle sa stiahol žalúdok. Už len pri zmienke mena toho muža ju zaplavovala panika.

Cecil Bartrell.

Bohatý, starý, nechutný Cecil Bartrell.

Položila si ruky na operadlo stolice a začala sa pohrávať so strapcami na jej okraji. „Vieš predsa, čo si o ňom myslím.“

„Pocity nie sú ničím viac než hlúpymi ženskými vrtochmi. Je to jediný bohatý muž, ktorý po Goodacreovi o teba javí záujem. Bartrell sa, našťastie, nezaujíma o škandál, čo vypukol okolo mena našej rodiny. Pamätaj na moje slová – Bartrell je tvojou jedinou a poslednou nádejou na vydaj. Ak sa budeš spoliehať na svoje srdce a jeho prelietavé city, skončíš vo väčšej chudobe, než v akej už si.“

Ako veľmi si Annabelle priala vyriečiť slová, čo mala na jazyku, čo sa už-už drali von. Lenže vedela, že by to bolo zbytočné.

Thomas sa načiahol za frakom z bavlnenej látky, prehodenom cez operadlo svojej stolice, a rýchlo si prevliekol ruky cez rukávy. „Dnes večer máme spoločnosť, takže ti radím nechať tých chlapov robiť si ich robotu, nech vypadnú skôr, než prídu naši hostia.“

„Hostia?“ Annabelle prudko zdvihla hlavu. „Počujem o nich prvýkrát.“

„Priatelia, čo žijú na juh od nás – Treadwell a McAlister. Dnes večer idú s nami na ten bál, potom u nás pobudnú niekoľko dní.“

Tie mená spoznala. Obaja sú u nich častými hosťami. Aj keď je Wilhurst House už len škrupinkou svojej pôvodnej grandióznosti, aspoň spálne sú ešte v pôvodnom stave, a brat si naďalej užíva biliardové miest-

nosti a knižnicu – presne ako *papá* pred ním. Hostia zrejme neuvidia salón, ani to, ako žalostne málo im ostalo z nábytku.

Je to obrovská škoda. Kedysi si vychutnávala, keď k nim často chodili priatelia, keď sa tu všeličo dialo. Nedávne udalosti ju však prinútili vzdať sa podobných zábaviek. Navyiac, keďže sa jej brat oženil, Annabelle nie je hostiteľkou, len úbohousťou sestrou a starou dievkou.

„Najvyšší čas začať s prípravou na večer.“ Jeho slová ju preniesli do prítomnosti. „Obleč si tie zelené šaty.“

Annabelle si prekrížila ruky na hrudi a zvrtila sa na odchod. V tejto chvíli jestvuje niekoľko otázok v jej živote, na ktoré niet odpovedí, ale jedno vie celkom isto: na bál u Baldwinovcov si tie zelené šaty určite neoblečie!

2

„Ako sa len desím toho bálu!“ Annabelle zastonala a prižmúrila oči v ostrom svetle skorého popoludnia, naprávajúc si červené pierko na slamenom čepci, aby jej pri chôdzi neudieralo do tváre.

Jej komorná Crosleyová si preložila z jednej ruky do druhej hnedý balíček a pridala do kroku, aby nezaostávala. „Netrápte sa, slečna. Zajtra o tomto čase na to budete len spomínať. Ani sa nenazdáte a bude po tom.“

„Veď práve.“ Annabelle zdvihla čipkovú vreckovku k nosu, aby nemusela dýchať odporný ostrý zápach, ktorý k nim zavanul, keď pri aleji prešli popri dvoch tulákoch.

„Nemyslím si, že to skončí až tak skoro. Thomas je totiž presvedčený, že by som sa mala vydať za pána Bartrella, a na niečo také veru nezabudne. Ja som však presvedčená, že by som sa zaňho *nemala* vydať. Takže vidíte, aká vec ma sužuje.“

„Som si istá, že to napokon dobre dopadne.“

Presvedčivý tón Crosleyovej však Annabelline narastajúce obavy nezahnal. „Večná optimistka!“ utrúsila.

Komorná len pokrčila plecami a riekla: „Veci môžu

byť vždy horšie, slečna. Vždy. Kým budete mať toto na pamäti, vydržíte všetko.“

Annabelle zvýšila hlas, aby ju bolo počuť, keďže okolo nich prehrmel kočiar a všade sa rozliehal dupot konských kopýt. „Asi máte pravdu. Keďže však na ten bál musím, pomohli by mi aspoň nové šaty. Budú tam všetci známi a tie žlté šaty som už mala na sebe toľkokrát!“

Crosleyová prikývla smerom k balíčku, čo niesla. „Tieto rukavice vaše šaty oživia, nebojte sa. Ba čo viac, na živôtik vám prišijem vrstvičku z čipky.“

Annabelle otvorila ústa, že niečo povie, ale znenazdajky jej šklblo pravým zápästím tak silno, až jej trhlo celým telom. Vzápätí jej ktosi stiahol hodvábnu taštičku obmotanú okolo zápästia a ona len tak-tak že nepadla.

Stuha, ktorá taštičku sťahovala, sa uvoľnila, a taštička zmizla. Annabelle vykrikla a zvrtila hlavu, aby videla, čo sa stalo.

Neduzivo pôsobiaca žobráčka v zodratých, zafúľaných šatách a so strapatými červenohnedými vlasmi si tísila jej taštičku k hrudi! Keď sa však žena zvrtila, že ujde, Annabelle si všimla, že pri nej stojí nejaký muž. Zaiste tú krádež videl, lebo tú ženu hneď schmatol za ruku. A keďže bol oveľa väčší než ona, zabránil jej ujsť.

Annabelle sa pri tom pohľade prudko rozbúchalo srdce. Tá žena sa hádzala a kopala, snažila sa vymaniť. Lenže ten muž ju držal pevne. Scénu sledovali okoloidúci, aj sa pristavili, ale nik sa do toho nezamiešal.

Muž bol obrátený k Annabelle širokých chrbtom. Ako si vymenil miesto so zlodejkou, voľnou rukou jej vytrhol Annabellinu taštičku. Žena sa po chvíli prestala metať. Keď už mal voľnú ruku, natiahol ju k Annabelle a povedal: „Domnievam sa, že je vaša.“

Annabelle s váhaním civela na svoju taštičku v jeho ruke, akoby bola hadom, ktorý môže zaútočiť. Napokon sa načiahla a vzala si ju. „Áno, je. Ďakujem.“

Muž si akoby nič napravil vojenský klobúk so širokou strieškou, čo mu pri tej potýčke len-len že nespadol. „Zavolám súdneho úradníka?“ spýtal sa.

Annabelle prešla očami z neho na ženu, ktorá sa ju pokúsila okradnúť. A vtedy jej svitlo. Najprv šlo o hmlistú spomienku, no napokon si bola istá.

Nehľadela totiž na nikoho iného než na slečnu Henriettu Stillworthovú.

Slečna Stillworthová ju tiež očividne spoznala, pretože sa jej do nevädzovo modrých očí nahrnuli slzy. Boli to krásne oči! Ani nie pred dvoma rokmi jej ich závideli všetky mladé ženy a túžili po nich všetci mladí muži.

Annabelle to tak šokovalo, že sa nezmohla na slovo. Dupočila sa už, že slečna Stillworthová na tom nie je dobre, po tom čo jej zomreli rodičia, ale je vôbec možné, aby klesla až na dno?

Hlboký hlas toho muža ju vrátil do prítomnosti. „Chcete, aby som priviedol súdneho úradníka?“

Annabelle slabo potriasla hlavou, akoby tak mohla z mysle vyhnať zmätok, čo sa jej tam usadil. Pomyslenie na to, že by zavolali súdneho úradníka na niekoho urodzeného, na niekoho, kto má postavenie a výchovu, akým sa kedysi tešila slečna Stillworthová, bolo absurdné.

A tak si odkašľala a riekla: „Viete... Nie. Niečo také nie je potrebné.“

Annabelle pichlo pri srdci, keď po zružovenom líci slečny Stillworthovej stiekla slza. Mala na jazyku množstvo otázok, už-už sa drali von, ale keď hodila očkom po tom neznámom, ostala ticho.

„Dobre teda,“ riekol ten muž a pustil slečne Stillworthovej ruku. „Chod'te.“

Slečna Stillworthová si pošúchala ruku na mieste, kde ju predtým držal, a zvrtila sa na odchod.

„Počkajte!“ zvolala Annabelle, podíduc bližšie v obave, že by slečna Stillworthová mohla odísť, skôr než sa jej naskytne príležitosť osloviť ju. Nato otvorila taštičku, rukou v rukavičke z nej vybrala všetky mince a podala ich slečne Stillworthovej, ktorú kedysi považovala za priateľku. „Tu, prosím.“

Annabelle si sprvu myslela, že slečna Stillworthová jej dar odmietne, veď tam stála ani prikovaná, ale po chvíli sa jej roztriasla brada a do očí sa jej znova nahrnuli slzy. Mince prijala, pomaly odstúpila o dva kroky, zvrtila sa a zmizla vo vlniacom sa dave.

Annabelle sa dívala za jej vzd'alujúcou sa postavou, na jej žiarivé tizianovo červené vlasy, až kým tú drobnú ženu nadobro nepohltil ruch ulice.

Annabelle tomu nerozumela. Ako sa mohol niekto taký prominentný ako Henrietta Stillworthová ocitnúť v takej žalostnej situácii?

Potom obrátila pozornosť na muža, ktorý jej zachránil taštičku. Aj on sa uprene díval za slečnou Stillworthovou.

Mal pekný, silný profil, jemný rovný nos a hranatú sánku. Bol o celú hlavu vyšší od Annabelle a mal dobré držanie tela. No na jeho žltohnedých jelenicových nohaviciach bolo zaschnuté blato, a zaiste prešli celé veky, odkedy si vyleštil jazdecké čižmy. Napriek tomuto nedostatku mal impozantnú, priam vodcovskú postavu – presne typ muža, čo by zachránil dámu, ktorá sa dostala do úzkych.

Prekvapilo ju, že jej prišiel na pomoc niekto cudzí. Vreckári nosili pri sebe nože, alebo aspoň tak ju vystrí-